

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούριος χρόνος ἑνδεκα χίλια κι' ἐνιακόσα,
δλο γιὰ τὴν Ἀνθρώπων θὰ περνοδὶν' ἡ γλῶσσα.

Ἐνὰ μὴνός' Ἀπρίλη,
φιλοῦντ' ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Χίλια σὺν ἑκατὸν ἐξηνταεξή,
τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως θὰ φέξῃ.

Νέου Πάσχα πανηγύρι κι' Ἀναστάσεως ψαλτῆρι.

Ἀναστάσεως ἡμέρα...
μπάμ κουμπούραις' στὸν ἀέρα.
Δεῦτε πρὸς ἐχθροὺς καὶ φίλους,
κι' ἄς φιλήσωμεν ἀλλήλους.

Μὲ νίκαις καὶ παράσημα
ψάλλωμεν ἀναστάσιμα
κι' ἐπαίνους Κυβερνήσεως
λαμπρᾶς ἀναγεννήσεως.

Τὸ κράτος τὸ μακάριον
ἐν ἑπταχόρδῳ λύρᾳ
ψάλλει μεγαλυνάριον
στὸν νέον του σωτήρα.

Τὴν Διπλῇ μας ἐξυμνοῦμεν,
τὴν Διπλῇ μας προσκυνοῦμεν
καὶ τὴν ραίνομεν ἐν ρόδοις,
ποῦ τὰς μὴ θεμελιώδεις
τὰς ἀναθεώρησε,
κι' ἀγαθὰ μὲ τὸ τσουβάλι
μέσα' στὸ πολὺ μας χάλι
πρὸς ἡμᾶς ἐδώρησε.

Στεφανώσωμεν στεφάνους
τὸν καθένα βουλευτὴν,
τραγουδήσωμεν αὐτὴν
ἐν κιθάρᾳ κι' ἐν ὀργάνοις.

Ψάλλωμεν σκιρτήματα
καὶ ψυχῆς καὶ νοῦ,
φῶς ἐξ οὐρανοῦ,
γλωσσικὰ ζητήματα,

γλωσσοπανηγύρεις,
μαλλιχαροὺς φρενήρεις,
γλωσσοφασαρίαίς,
μαλλιχαρᾶς κυρίαίς,
μαλλιχαροὺς πολέμους,
ποῦ δονοῦν τοὺς Αἴμους.

Μεγαλύνωμεν παντοίας
κεφαλὰς ἀνορθωτῶν,
νέους ἄθλους νέων φόρων.

Καὶ γενναίας ἐκστρατείας
κατὰ τῶν Μιστριωτῶν
καὶ κατὰ τῶν δικηγύρων.

Ψάλλωμεν τρανῶν κυρίων
δαφνηφόρους τελετάς,
ψάλλωμεν Ἐλευθερίῳ
τροπαιούχους νικητάς.

Ἀναστάσεως ἡμέρα,
μὲ τὸ φῶς τῆς πέρας πέρας
λαμπρυνθῶμεν, ἀδελφοί.

Κι' οἰωνοὺς χρῆστους παντοία
φθέγγονται γιὰ μᾶς μαντεία,
κι' ἡ Δωδώνη κι' οἱ Δελφοί.

Ψάλλωμεν καὶ τὰ παλῆρά,
τὸ κορδόνι, τὴν ἐλῆρά,
καὶ τὸν Κόντε τὸν Γεωργάκη.

Καὶ σὲ φίλων συγγεντρώσεις
τοῦ Προθυπουργοῦ δηλώσεις
κάθε λίγο καὶ λίγο.

Τὼς ἐπεριοδεύωμεν
ἐπάνω τῶν ἄερων,
τῶν κυανῶν αἰθέρων.

Κι' ἂς μεταλαμπαδεύωμεν
τὸ φῶς χρυσῆς λαμπάδος
καὶ πέραν τῆς Ἑλλάδος.

Τώρα κι' ἐμεῖς σκιρτήσωμεν
μετὰ διπλῶν ρητόρων,
καὶ σκληρούς χαιρετήσωμεν.

Ἴδωμεν φῶς τῆς γνώσεως
κι' ἄγγελον λευκοφόρον
σὲ τάφον Ἀνορθώσεως.

Εἴπωμεν μὲ σφῶς φρένας:
τώρα δὲν ἔμπορεῖ κανένας
'στὸ ρουθῶνι νὰ μᾶς μπῇ,
κι' ἂς δεχθῶμεν ἐν πομπῇ
φοιτητὰς ἐκ τῆς Αὐστρίας
καὶ τῆς φίλης Βουλγαρίας.

Δεῦτε πάλιν συγκινήσεις,
δεῦτε, πάλιν προσφωνήσεις,
κι' ἂς γανώσωμεν κεφάλαια.

Κι' ἂς τοὺς δεῖξωμεν τεμένη,
ποῦ νὰ χάσουν οἱ καύμενοι
καὶ ταῦτά καὶ τὰ πασχάλια.

Ἄς τοὺς φέρωμεν σὲ πλούτους
κλέους προπατορικοῦ,
ἂς λαλήσωμεν σὲ τούτους
καὶ περὶ τοῦ γλωσσικοῦ.

Δεῖξωμεν πρὸς τούτους ὅλους
μεγαλείων κολοσσούς,
τοὺς ἡλίους τοὺς χρυσοὺς
καὶ τοὺς σαπφειρίνους θόλους.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, κι' ἀσπασθῶμεν τοὺς Μαχαίρους
καὶ τοὺς φίλους μας Βουλγάρους,
κι' ἂς τοὺς δώσωμε καὶ λίγο κοκορέτσι καὶ ψητό,
κι' εἴπωμεν αὐτοῖς μὲ στόμφον: τῷ χεστε καὶ σεῖς αὐτό;

Δεῦτε τώρα μὲ τοὺς φίλους,
μὰ καὶ μὲ τοὺς ἀλλοφύλους
ν' ἀνταλλάξωμεν φιλιὰ.

Καὶ νὰ ποῦμε σ' ὅλους κι' ὅλαις:
ρίχνετε καὶ σεῖς πιστόλαις
σὺν κι' ἐμᾶς τὴν Πασχαλιά;

Δεῦτε καὶ μετ' ἀλλοφύλων
ψάλλωμεν τῆς περασμένης
καὶ τῆς σύγχρονης χαράς.

Κι' ἂς συστήσωμεν μὲ ζῆλον
'στῆς φοιτητρίας τῆς ξέναις
τῆς δικαῖς μας μαλλιαράς.

Ἀναστάσεως ἡμέρα,
κι' ἂς εἴποῦμε κι' ἐδῶ πέρα
πῶς λυσσοῦν ἢ σουφραζέταις.

Κι' ἔχουν γλώσσαις βροντερὰς,
κι' ἔχουν γλώσσαις τρομερὰς,
ποῦ τρυποῦνε σὺν φορκέταις.

Ἄς τοὺς ποῦμε κι' ἐδῶ πέρα πῶς σοφία κλασικὴ
χύνεται χωρὶς φειδῶ,
χύνεται χωρὶς αἰδῶ,
καὶ τὴν ἀνδρικήν σοφίαν συμπληρὸν ἢ θηλυκὴ.

Ἄς τοὺς δεῖξωμε Πινδάρους,
ποῦ ψυχὴν καὶ νοῦν ἀνδρίζουν,
ἂς τοὺς δεῖξωμε γαιδάρους,
ποῦ μελωδικὰ γκαρίζουν.

Ἀλαλάζωμεν ἐξ ἄλλως
πῶς παράποτε μεγάλος
πατριωτισμὸς ἀκμάζει,
καὶ ποσὺς δὲν μᾶς τρομάζει
μήτε τοῦ Σεφκέτ τὸ φέσι,
μήτε κανενὸς μπαμπέση.

Ἄς ποῦμε πῶς σὲ τοῦτο τὸ καταυγάζον φῶς
καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃς κορδύνεσαι σοφός.
Ἄς δεῖξωμε στεφάνους σοφίας ἀπὸ μύρτα,
ἂς δεῖξωμε καὶ βρέφη, ποῦ ναι μόνχα σπύρτα.

Ἄς τοὺς εἴποῦμε πῶς καθεὶς δοξάζετ' ἐδῶ πέρα
καὶ μήτε τῆς σοφίας του δὲν δέχετ' ἐπιτίμια,
ἂς τοὺς εἴποῦμε κι' ἐκδρομὴ νὰ κάνουνε δευτέρα
σὺν μάθουνε πῶς ἔγιναν διπλὰ Πανεπιστήμια.

Ἐδῶ καὶ πλήθη μολοσσῶν
σ' ἐνδιαιτήματα Μουσῶν
ἀγρίως ὕλακτοῦν.

Ἀνάστασις... εὐὼν εὐοί!..
μέσα σ' τὸ φῶς μας κι' οἱ στραβοὶ
τὸ φῶς τῶν ἀνακτοῦν.

**Ἐκ τῶν κατὰ Διπλῆν Εὐαγγελίων
πρὸς τέρψιν τῶν Ρωμηῶν καὶ μετ'**

Ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας τῆς νέας Ρωμηοσύνης
εἶπεν ὁ Βενιζέλος:
νῦν φθάνομεν σ' τὸ τέλος,
νῦν ἡ καρδία πάντων πεπληρωτ' εὐφροσύνης.

Εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀμῆς
κράτους περιλυτοῦ
εἶπεν ὁ γίγας τῆς πυγμῆς
'στους μαθητὰς αὐτοῦ:

Νῦν τῶν φιλελευθέρων
δεδοχασται τὸ κόμμα,
καὶ παλαιῶν πατέρων
χάσκον ἀνοίγει στόμα.

Ἐρρέτω πᾶσα θλίψις, ἀγαπητὰ τεκνία,
κι' ἐξάμηνος ἀνία.

**Βάρδα γὰ νὰ βῶ
μέσ' ἀπὸ ταύγῳ.**

Καὶ νῦν καθεὶς ὑμῶν
δράσιν Βουλῆς τελείας,
τοῦ Πάσχα τὸν ἀμύν
ἂς φάγῃ μὲ θαλίαις.

Πλὴν μετὰ τὴν κρασιπάλην
κοπιᾶστε καὶ πάλιν
εἰς τῆς Διπλῆς τὴν πάλην.

Εἰρήν' ὦμιν,
κι' ἀμὴν ἀμὴν,
κι' ὥς τὸ Κοινοβούλιον
νὰ λήξῃ τὸν Ἰούλιον,
καὶ θέλῃ τὴν Ἀνθρώπιν μὲ σὰς νὰ συντελέσω
ἴσως καὶ τὸν Ὀκτώβριον πάλιν σὰς προσκαλέσω.

Στὰς ἀποφάσεις ταύτας ὡς ὀδηγὸς ὁ χρόνος
θὰ χρησιμεύσῃ μόνος,
κι' ἂν ἔξαρνα δὲν βγοῦν παλούκια μὲς 'στὴ μέση
λέγω πρὸς σὰς μὲ τόνον
πῶς ἡ Διπλὴ Βουλὴ ἔμπορεῖ νὰ διαρκέσῃ
πλέον τῶν δύο χρόνων.

Εἶπεν αὐτὰ, κι' οἱ μαθηταί,
ποῦ δὲν ἐπίστευαν ποτὲ
ν' ἀκούσουν τὸν διδάσκαλον τοιαῦτα νὰ λαλῇ,
ἐχάρησαν πολὺ,
καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἔκραζαν εἰς τὴν διαπασσῶν:
νῦν γεννηθῆτω, δέσποτα, τὸ θέλημα τὸ σὺν.

Ὅταν μᾶς θέλῃς θάλλωμε καὶ θὰ σὲ τριγυρίσωμε
σὺν τώρα μὲ χαράς,
κι' ὅς' ἀναθεωρήσαμε θὰ τὰναθεωρήσωμε
καὶ δεῖ καὶ τρεῖς φοραῖς.

Τὰς προφητείας μὴν ἀκοῦς κάθε σαχλῆς Μαντῶς
καὶ κράτησέ μας βουλευτὰς ἐδῶ διὰ παντός,

καὶ κάμε τώρα τὴν Διπλὴν, τὴν κατὰ πάντα γόνιμον,
κυρίαρχον παντοτεινὴν καὶ διαρκὴ καὶ μόνιμον.

Ἔστω καὶ συντακτικὴ
κι' ἀναθεωρητικὴ,
καὶ συγχρόνως τακτικὴ.

Πρὸς χάριν ἐνὸς κι' ἄλλου σαχλοειδοῦς γεγέ
μὴ τακτικῆς θελήσῃς νὰ γίνουν ἐκλογαί,
ἀλλέως συμφορὰ μας, καὶ συλλογίσου μόνος
ὅτι πολλοὶ τῶν φίλων,
ποῦ δροῦν μὲ τόσον ζῆλον,
χάσκοντες θ' ἀπομείνουν ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος.

Σκέψου τί δυστυχία τοὺς φίλους ἀπειλεῖ,
τί πόνος τοὺς θερίζει,
καὶ λὲν γὰρ αὐτοὺς πολλοὶ
μαυρίλα πῶς μυρίζει.

**Εὐαγγέλιον σεπτὸν
περὶ πληρωμῆς λεπτῶν.**

Εἰς ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας,
ποῦ σφοδρὸς ἐφύσ' ἀγέρας
στὴν κοινὴν τὸν Κορβανῆ.

Συνελθόντες βουλευφόροι
ἔβαλαν γὰρ τούτῳ πλώρη
κι' ἐμελέτησαν κοινά.

Ἐκεῖνο τότε τῷ καιρῷ
τῷ κατὰ πάντα θαλαρῷ
συνῆλθον πληρεξούσιοι κι' εἶπον πρὸς Βενιζέλον:
καλὸν ἐστὶ σ' τὸ μέλλον
νὰ πέρνῃ κάθε βουλευτῆς ὡς ἀμοιβὴν τὸν χρόνον
ἀπὸ χιλιάδες μόνον.

Κι'εἶπεν ἐκεῖνος ἐν φωνῇ πρὸς τούτους γεγωνυῖα:
παραπολλὰ γυρεύετε, παμφίλτατα τεχνία,
οὐ μὲν κι'ἐκεῖνοι τῆς ὀκτὼ κάπως πολλαῖς τῆς ὀρθῆς
καὶ μετὰ νέαν σύσκεψιν ἑστῆς πέντε κατεβῆκαν.

Κι'ἰδοὺ τῆς Ἀνορθώσεως μεγάλα μανιφέστα,
καὶ βουληφόροι σοβαροὶ
ἔτραβουσάν τὸν Καλογερῆ
κι'ἐγύρουν καὶ ρέστα.

Κι'εἶπαν ἀγαλλιῶντες εἰρήν' ἡμῖν καὶ πασι,
κι'ἐσκέπτετο καθεὶς
δικαίως πληρωθεὶς
πῶς πιθανὸν τὴν ἔδραν τοῦ βουλευτοῦ νὰ χάσῃ,
ποῦχει γὰρ αὐτὴν μεράκι καὶ πάθος καὶ γιαγκίνι,
καὶ τότε πᾶς τὸ κράτος τὶ διάβολο θὰ γίνη.

Ἐκεῖν' τότε τῷ καιρῷ
τῷ κατὰ πάντα θαλερῷ
σκέψις ἐγένετο πολλή περὶ μεταρρυθμίσεως
κι'αὐτῆς τῆς Κυβερνήσεως.

Τότε μνηστῆρες τῆς Ἀρχῆς πολλοὶ τε καὶ μεγάλοι
καὶ γὰρ χαρτοφυλάκιον Ὑπουργικὸν τρεχάματα,
κι'ἐκραζαν ἐνθυμούμενοι τὰ μαλλιαρὰ τοῦ Πάλλη:
ἀφέντη μας, θυμήσου μας καὶ φέρε μας ἑστὰ πράμματα.

Ἀφέντη μου, μὴν ἀδικῆς
κι'ἐμὲ τὸν φίλον τὸν στενόν...
τῆς δράσεως τῆς σωστικῆς
παράλαβέ με κοινωνόν.

Ἀφέντη μου, στενάζω,
ἀφέντη, μὲ πονεῖ...
μὴ θέλῃς νὰ φωνάζω:
λαμὰ σαβαχθανί.

Φαιδρὰ μεγαλυνάρια καὶ θλιβερά τροπάρια.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, ποῦ πολλὰ καθεὶς ἐλπίζει,
κι'ἄγγελος διοπτροφόρος
μέσα κι'ἔξω διατόρως
τὴν Ἀνόρθωσιν σαλπίζει.

Δεῦτε μεγαλυνάριον ᾄσωμεν χαρμωδῶς
εἰς τὸν Μεσσίαν τῆς Διπλῆς καὶ τῶν διπλῶν θαυμάτων...
ἀντὶ νὰ βάλῃ στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ἐκεῖνος
τὸν ἔβλεπε στήν κεφαλὴν τῶν παλαιῶν κομμμάτων.

Ἄς καύσωμεν λιβανωτὸν ἑσπερινῆς θυσίας...
ὁ τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ τῆς πυγμῆς Μεσσίας
σπόγγον καλάμῃ περιθεὶς κι'ἐμπλήσας τοῦτον ὄζου
ἐπότισε τῶν παλαιῶν Μεσσίας περιδόξους.

Αὐγὴ μὲ χρῶμα ρόδου,
ἐπέτειος ἐξόδου,
ἐθνομαρτύρων φθόγγοι.

Ἐρραναν τὸν Λευτέρη,
καθὼς ἡ φῆμη φέρει,
μῦρ' αὖτὸ Μεσολόγγι.

Ἀρνὰ σφαχτῆκαν λάγια
καὶ φορτωμένοις βάγια
ἦλθε ταχὺς ἐν βία.

Καὶ λένε πῶς σέ'λίγο
θὰ πάῃ στὸ Τσιρίγο
μὲ τὸν Δελακοβία.

Διπλῆς γλωσσοτοσκήτρας ἐξάρωμεν ἀγῶνας,
οὓς ἱερεῖς ὑμνεῖτε,
σεῖς παῖδες προσκυνεῖτε,
λαὸς ὑπερυψοῦτε καὶ νῦν καὶ στοὺς αἰῶνας.

Ἀνάστασις, Ἀνάστασις, ποῦ σκλάβοι ξεφωνίζουν
πῶς Τοῦρκοι μακελλάρηδες μαχαίραις ἀκονίζουν,
πῶς πάλι γὰρ μποῦκοτὰς λυσσοῦν Κερίμ Ἀγάδες
καὶ φῶς δὲν βλέπουνε Λαμπρῆς ἀλύτρωτοι ραγιαδες.

Ἀφρίζει τῶν Ἀγαρηῶν
τὸ θηριῶδες γένος,
κι'ὁ πόλεμος τῶν Ἀλβανῶν
ἄς εἶν' εὐλογημένος.

Πάσχα, ποῦ σκλάβοι μᾶς κυττοῦν
κι'ἀδελφικὰ μᾶς ἐρωτοῦν:

Ἐσεῖς αὐτοῦ τί κάνετε μαζί μὲ τοὺς ἐν τέλει;
τὰ δάκτυλά μας γλείφομε, ποῦ λές πῶς τρῶμε μέλι,
κι'ὅλοι περνοῦμε μιὰ χαρὰ μὲ κάθε Σωτηράκη μας,
μὲ τοὺς φιλελευθέρους μας καὶ μὲ τὸν Λευτεράκη μας,
μὲ τὴν μαλλιαροσύνη μας,
μὲ τὴν ὀρθοφροσύνη μας,
τὴν ἄφλογη στασοῦλα μας,
τὴν διοργανωσοῦλα μας
καὶ τὴν Ἀνορθωσοῦλα μας.

Πάσχα, ποῦ τὸ Κουβέρνο σὰν κι'ἄλλοτε δὲν παίζει,
Πάσχα, ποῦ γὰρ τὸν Στόλο θὰ μᾶς ἐλθοῦν Ἐγγλέζοι,
Πάσχα, ποῦ γύρω πλῆθος νέων ἀνδρῶν φριμάζει,
Πάσχα, ποῦ μέρα νύκτα κι'ὁ Κάντζερ θαυμάζει
μονάχα τῶν Ἑλλήνων τοὺς φορτικούς προγόνους,
τὰ φορτικά των κλέη,
χωρὶς γὰρ τοὺς συγχρόνους
μήτε κακὸ νὰ λέρη.

Πάσχα, ποῦ κι'οἱ Ρωμοῦνοι ξαναγινῆκαν φίλοι
καὶ τώρα μᾶς προτείνουν πρὸς ἀσπασμὸν τὰ χεῖλη,
Πάσχα, ποῦ λέν κι'οἱ Φράγκοι πῶς ἡ Πατρίς ἀνέστη,
κι'Ἀμερικάνοι γράφουν πῶς πρῶμα πᾶμε πιά,
Πάσχα, ποῦ πᾶει Πρέσβυς ἡμῶν στὸ Βουκουρέστι,
γὰρ λίγο κι'ὁ Μπενάκης πᾶει στὴν Ἀραπιά.

Πάσχα τῆς σωτηρίας, λεγόμενον καὶ Πάσχα,
ὅπου πασχάζουν λίγοι καὶ λέν' στοὺς ἄλλους: χάσκα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ'ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἰωάννης ὁ Γαλγῆς ἀπὸ τὴν Μονεμβασίαν
μὲ σπουδῆς περιουσίαν,
ἔγινε μετ' ἐξοτάσεις κατὰ πάντα ζήλευτὰς
τῆς ἱατρικῆς διδασκῶν ἀριστοχῆς κατ' αὐτάς,
κι'ὁ Γαλγῆς αὐτὸς πιστεύω πᾶς τὸ διπλωμα τὸ πᾶν
ἀληθῶς θὰ τὸ τιμήσῃ καὶ γιὰχνι δὲν θὰ τὸ κάνη.

Ὁ «Ρωμηός», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
ὅτῃς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενήντα οἰκτῶ,
συνορεύει μ'ἄλλα σπήτια καὶ μ'ὀρίζοντ' ἀνοικτό.